

Κι ὁ μαῦρος πού 'τονε τρελλός, τρελλός καὶ δαιμονέας,
ἐκεῖ πού 'ποδοχτύπεσεν, ἐνοῖγεν τὸ μνημόριον

Πόντ.(Τραπ.) 2) 'Ο πονηρός, ὁ κατεργάρας Πόντ. (Τραπ.)

δαιμονερός ἐπίθ. ἐνιαχ. διμουνιρός Σάμ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α ἰ μ ο ν α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ε ρ ό ς.

Δαιμόνιος ἐνθ' ἄν.

δαιμονεύω Πελοπν.(Μαρθ.) διμουνεύον Στερέλλ.('Αρ-
τοτ.) δομαινέω Καππ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α ἰ μ ο ν α ς. 'Ο τύπ. δ ο μ α ι ν ε ύ ω ἐξ
ἀντιμεταθέσεως.

Δαιμονίζομαι, τρελλαίνομαι ἐνθ' ἄν.: Τώρα διμόνιψιν ἡ
κόσμον, εἵμαστι χειρότεροι Στερέλλ. ('Αρτοτ.) Δομαι-
νεύτη! (ἐτρελλάθη) Καππ. || 'Ἀσμ.

Λέν ἔχω τί παρδύεται, | ἡ σκύλλα δαιμονεύεται,
μόν' ἔχω πὼς μ' ἐκάλεσε, | κουμπάρα μὲ προσκάλεσε
ὦχ, τὰ στέφανα ν' ἀλλάξω | καὶ νὰ μὴν ἀναστενάξω
Πελοπν. (Μαρθ.)

δαιμονιά ἡ, 'Ηπ. (Ραδοβύζ.) Χίος κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α ἰ μ ο ν α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ά.

'Η πονηρία, ἡ ζωηρότης ἐνθ' ἄν.: "Ὅλο δαιμονιές εἶσαι
Χίος. Συνών. δ ι α β ο λ ι ά.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Λακων.)

δαιμονιακά ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπίθ. δ α ι μ ο ν ι α κ ό ς.

1) Κατὰ τρόπον πονηρόν, κακὸν ἐνθ' ἄν.: 2) Μεταφ., εὐ-
φύως, κατὰ τρόπον ἐφευρετικόν, ιδίως ἐπὶ κακοῦ ἐνθ' ἄν.

δαιμονιακός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Τὸ 'Ελληνιστ. ἐπίθ. δ α ι μ ο ν ι α κ ό ς.

Α) Κυριολ. 1) 'Ο σχετικὸς πρὸς τοὺς δαίμονας, ὁ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τοὺς δαίμονας ἐνθ' ἄν.: Πρόληψις δαιμονιακή
Λεξ. Δημητρ. 2) Οὐδ. οὐσ., ὁ δαίμονας Λεξ. Δημητρ.: Μπῆ-
καν μέσα του δαιμονιακά.

Β) Μεταφ. 1) 'Ο δαιμόνιος, ὁ εὐφυής, ὁ ἐπινοητικὸς ιδίως
ἐπὶ κακοῦ ἐνθ' ἄν.: Δαιμονιακός 'ς τίς ραδιοργάνειες Λεξ.
Δημητρ. 2) 'Ο ἐμπαθής, ὁ κακός, ὁ ἐξ ὀργῆς μανιώδης
Λεξ. Δημητρ.

δαιμονιάρης ἐπίθ. Αἴγιν. Θράκ. Κάρπ. Κορσ. Κρήτ.
(Κίσι. Σέλιον.) Κύθν. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελόπν. (Γορ-
τυν. Καλάβρυτ. Μάν. Στεμν. κ.ά.) Ρόδ. Χίος — Μ. Φιλήντ.,
Γλωσσογν. Β, 121 — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Βλαστ., 399
Δημητρ. διμουνιάρ'ς Α. Ρουμελ. (Καρ.) 'Ηπ. (Δωδών.
Μελιγγ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἴν.) Λέσβ. Μακεδ.
('Ὀλυμπ. κ.ά.) Σάμ. λαιμονιάρης Προπ. (Μαρθ.) Θηλ.
δαιμονιαρὲ Δ. Κρήτ. δαιμονιαρὰ Α. Κρήτ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. δ α ι μ ο ν ι ά ρ η ς.

1) 'Ο μανιακός, ὁ δαιμονισμένος ἐνθ' ἄν.: Βρὲ διμουνιάρ',
ἐμουριασμένι, πάλ' ἐν εἰσι, βρέ, μὴ τὰ καλὰ σ'; Λέσβ.

Μ' αὐτὴ θὰ τὰ βάλης; εἶναι μιὰ δαιμονιαρὰ, ἔχε τὰ μέδε σου
(= τὸν νοῦ σου) Α. Κρήτ. || Παροιμ.

'Ο τρελλὸς τὸ δαιμονιάρη σὰν τὰ μάτια του τὸν ἔχει
(ἐπὶ συμπαθείας ἐκδηλουμένης μεταξὺ ὁμοίων) Αἴγιν.
|| Αἰνίγμ.

'Αναχαίνει μαλλιαρὸς καὶ μπαίνει δαιμονιάρης
(ὁ ἀσκὸς πληρούμενος οἴνου) Χίος. Στραβανάτοδος πατέρας,
πανέμορφος γιὸς καὶ δαιμονιάρης ἑγγονος (τὸ κλῆμα, ἡ
σταφυλή, ὁ οἶνος) Χίος. Τὸ αἰνίγμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.
|| 'Ἀσμ.

Καὶ δαιμονιάρης κι ἂν γενῶ καὶ τὰ βουνὰ κι ἂν πάρω,
τὴ θυγατέρα π' ἀγαπῶ γυναικα θὰ τὴν πάρω
Πελοπν.

Τὸ βλέμμα σου τὸ ταπεινὸ καὶ τ' ἄσπρο σου ποδάρι,
αὐτὰ τὰ δυὸ μ' ἐκάμασι λωλὸ καὶ δαιμονιάρη
Νάξ. ('Απύρανθ.)

Τὰ μάτια σου μὲ κάνουνε τρελλὴ τσαὶ δαιμονιάρα
τσαὶ πὰ νὰ λύσω τὸ στισοῖνί τσ' ἐγὼ λυῶ τὰ μιτάρια
Μύκ.

'Ο ἔρωτάς σου μ' ἔκαμε λωλὸ καὶ δαιμονιάρη,
ὥστα νὰ πιᾶσω τὸ χαρτί, πέφτει τὸ καλαμάρι
Κάρπ. 2) Μεταφ., ὁ εὐφυής καὶ δραστήριος Πελοπν. (Γορ-
τυν.): 'Η ἀδύνατη γῆ θέλει νοικοκύρη δαιμονιάρη.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Σ' τ' Διμουνιάρ' 'Ηπ.
(Δωδών. Μελιγγ.) 'Σ' τοῦ Δαιμονιάρη τὸ Σπήλιο Δ. Κρήτ.

δαιμονίζω πολλαχ. καὶ Πόντ. ('Ἀμισ. Τραπ. κ.ά.)
δαιμονίζ-ζω Κάλυμν. Κῶς Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. δαιμονίδζω
Σύμ. δαιμονίντζω 'Αστυπ. Λέρ. Σίφν. κ.ά. δαιμονίζω Καππ.
('Αραβάν.) δαιμονίζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) διμουνίζου
Θράκ. (Σαρεκκλ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βογατσ. Σισάν. Χαλκιδ.)
κ.ά. διμουν-νίνου Λυκ. (Λιβύσσ.) δαιμονίζουρ ἐνι Τσακων.
(Πραστ. κ.ά.) δαιμονῶ Α. Κρήτ. 'Αόρ. ἐδαιμονίξα Πόντ.
ἐδαιμόν'τσα Πόντ.(Τραπ. κ.ά.) Μέσ. καὶ Παθ. δαιμονίζομαι
σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) δαιμονίζ-ζομαι Κῶς Μεγίστ.
Ρόδ. κ.ά. δαιμονίζουμαι πολλαχ. διμουνίζουμι σύνθηθ. βορ.
ιδιωμ. δαιμονιδζομαι Σύμ. δαιμονίντζομαι 'Αστυπ. Κάρπ.
Λέρ. Σίφν. κ.ά. δαιμονίγουμε Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) δαιμο-
νίουμε Πόντ. (Χαλδ.) δαιμονίσκομαι Πόντ. (Οἶν.) δαιμονί-
σκομαι Πόντ.(Τραπ. Χαλδ.) δαιμονισκούμενερ ἐνι Τσακων.
'Αόρ. ἐδαιμονίγα Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἐδαιμονίστα Πόντ.
(Οἶν. Τραπ. κ.ά.) Μετοχ. δαιμονιγμένος Πόντ. (Τρίπ.)
διμουντζ'μένους Μακεδ. (Βογατσ.) δαιμονισμένο Καππ.
('Αραβάν.)

Τὸ ἀρχ. δ α ι μ ο ν ι ζ ω.

Α) 'Ενεργ. 1) Πειράζω, ἐρεθίζω, ἐξοργίζω, τινὰ πολλαχ.
καὶ Πόντ. ('Ἀμισ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Πραστ. κ.ά.):
Μὴ μὲ δαιμονίζης πρωτ-πρωτ.Μέρα δὲν περνᾶ, πὺν νὰ
μὴ μὲ δαιμονίσης πολλαχ. Κάθε πρωτ' μ' αὐτὸ τὸ ψαλίδι
τσάκ-τσάκ μὲ δαιμονίζεις 'Αθῆν. Πουλὸ μὴ διμουνίζ' αὐ-
τὸ τοῦ πιδί, μὰ δὲ ξέρω, πειὰ μέρα θὰ 'ν' αὐτὴ, πὺν θὰ τοῦ
πιᾶσον κι θὰ τοῦ πιᾶσ' λαχτάρα Μακεδ. (Βογατσ.) Σίντας
ἐρθ' αὐτὸς οὐ ἄνθρουπους, μὴ διμουνίζ' αὐτόθ. Κάθι μέρα
τοὺν διμουνίζ' Μακεδ. (Σισάν.) Μὴ μὴ διμουνίης ἄλλον, σ'
λέου, θιγόν' κι φέγα 'Ηπ. (Κουκούλ.) 'Αντιφέρσου κ' ἐσὺ νὰ
τὸν δαιμονίσης Πελοπν. ('Αρχαδ.) Μὴ δαιμονίγης με Πόντ.
Μὴ δαιμονίζερε τὸ καμπζὶ ἐκιοῦ (μὴ πειράζης το παιδί ἐσὺ)

